

Ένα σχέδιο λαϊκής αριστερής αντεπίθεσης με στόχο την ανατροπή της αστικής μνημονιακής επίθεσης διαρκείας, πρέπει να ενσωματώνει δημιουργικά και ανατρεπτικά την πλούσια **πείρα της πυκνής προηγούμενης περιόδου** της ανόδου και της ...προσγείωσης των «αντιμνημονιακών αγώνων». Η αφετηρία σχεδιασμού μιας επανεξόρμησης των μαχόμενων κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων αντικειμενικά συνδέει το «τι και πώς να κάνουμε;» με την απάντηση στο ερώτημα «μπορούσε να είχε πάει αλλιώς ως τώρα;». Στα δύο προηγούμενα σημειώματα θέσαμε κάποιες σκέψεις για το δεύτερο ερώτημα.

Στο ερώτημα αν «μπορούσε να είχε πάει αλλιώς;», ο **ΣΥΡΙΖΑ** απαντάει με σαφήνεια **αρνητικά**. Έτσι και αλλιώς θεωρούσε την ευρωζώνη και την κυριαρχία του κεφαλαίου ακλόνητα δεδομένα. Η αρνητική απάντηση, δε συνοδεύεται από αρνητικό, αλλά αντίθετο με **θετικό απολογισμό**, μαζί και αίσθηση «δικαίωσης» για τη γραμμή του: «Οι ρήξεις και ανατροπές αποδείχθηκαν χίμαιρες». Επομένως, σύμφωνα με τη συλλογιστική του, το **ζητούμενο σήμερα**, είναι η συμβίωση με την αθλιότητα της μνημονιακής πολιτικής, με «ολίγη κοινωνική ή/και δημοκρατική ευαισθησία», έναντι του χειριστού (από το χειρότερο) που αντιπροσωπεύει ο **Μητσοτάκης**. Εννοείται ότι υπέρ της άποψης αυτής συνηγορεί και η κλασική **συστημική άποψη**. Αυτή και αν νοιώθει «δικαιωμένη», με την εξέλιξη του ΣΥΡΙΖΑ...

Εξίσου **αρνητική** απάντηση δίνει και το **ΚΚΕ**, «δικαιώνοντας» την εκτίμησή του ότι «όλα ήταν φρούδες ελπίδες» και πως δεν υπήρχαν οι «προϋποθέσεις» για οποιαδήποτε ανατροπή. Όσο **αδρανής πολιτικά και ακίνδυνη** ήταν η γραμμή του ΚΚΕ, ειδικά την καυτή περίοδο 2010-2012, αγνοώντας την τεράστια κοινωνική και πολιτική μετακίνηση, άλλο τόσο είναι και τώρα. Το ΚΚΕ ποτέ και πουθενά δεν είδε μετατοπίσεις και αναζητήσεις των «κάτω», παρά μόνο «αντιθέσεις των πάνω». Η απάντησή του στο «τι κάνουμε;», ξεχειλίζει από παντού από τις θέσεις της ΚΕ για το 20^ο Συνέδριο του ΚΚΕ: **«Ενίσχυση του ΚΚΕ»**.

Η πλειονότητα (όχι το σύνολο) των **δυνάμεων που αποχώρησαν από το ΣΥΡΙΖΑ**, απαντάει **θετικά** στο ερώτημα της δυνατότητας μιας επιτυχούς εξέλιξης, εντοπίζοντας το «ατύχημα» στην ξαφνική «προδοσία» της ηγεσίας Τσίπρα. Συνακόλουθα, η γραμμή για το ΣΥΡΙΖΑ, περιστρέφεται (με οριακές μετατοπίσεις αριστερά) στο ίδιο μοτίβο: «Αντιμνημονιακό πατριωτικό μέτωπο, παραγωγική ανασυγκρότηση και ενότητα της αριστεράς σε αυτή τη βάση». Δηλαδή, επανάληψη μιας γραμμής ήττας.

Στη δική της απάντηση η **αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά**, οφείλει να σκάψει βαθύτερα πάνω και στα ερωτήματα και τη συσσωρευμένη πείρα. Θα ήταν απείρως πιο βολική για αυτήν (πχ σε σχέση με το ΚΚΕ), να φορτώσει την σημερινή «κινηματική προσγείωση» στο γεγονός ότι ο κόσμος δεν της έχει «δώσει» την απαραίτητη δύναμη επηρεασμού των πραγμάτων. Πράγματι, **πως θα μπορούσε να είχε γίνει μια ουσιαστική ανατροπή με αυτό το επίπεδο του εργατικού κινήματος και την ανυπαρξία μαζικών μαχόμενων κομμουνιστικών πρωτοποριών**; Είναι αλήθεια πως αυτά (και άλλα) **όρια υπήρχαν** και είναι επικίνδυνη **αφέλεια** (και μαζοχισμός) να παρακαμφθούν και να επικρατήσει η φιλολογία περί **«αποτυχίας και ήττας όλων»**. Ωστόσο, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όσο είναι αλήθεια πως μια νικηφόρα πολιτική γραμμή προϋποθέτει ένα μαζικό και ισχυρό πολιτικό υποκείμενο, άλλο τόσο είναι αλήθεια και το αντίστροφο: Το **ζητούμενο** είναι η διαμόρφωση εκείνης της ανατρεπτικής πολιτικής γραμμής από κάθε

οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς, που να συμβάλει στο να συγκροτηθεί νικηφόρο συνολικό κοινωνικό και πολιτικό υποκείμενο ανατροπής. Με αυτή την έννοια, εμείς **αναζητούμε (και δεν κρύβουμε) τα υπαρκτά πολιτικά όρια, όχι για να καλλιεργήσουμε «χαμηλές προσδοκίες» και να τα δούμε «όλα καλώς καμωμένα», αλλά αντίθετα για να αναμετρηθούμε θαρραλέα μαζί τους, δηλαδή να τα υπερβούμε.**

Επομένως, το ερώτημα «τι και πως κάνουμε τώρα;», συσχετίζεται με το απαιτητικό **διπλό καθήκον ανασυγκρότησης**: τόσο στο **επίπεδο των κοινωνικών αγώνων, της οργάνωσής τους και του πολιτικού τους ρόλου**, όσο και σε αυτό της **αριστερής κομμουνιστικής πολιτικής πρωτοπορίας.**

Τι χρειαζόμαστε λοιπόν σήμερα; Κατατίθενται μερικές σκέψεις.

Μαχόμενο εργατικό λαϊκό μέτωπο ανατροπής

Το **έδαφος** οποιουδήποτε πολιτικού σχεδίου **δε** θα πρέπει να είναι η προετοιμασία ...για τις επόμενες **εκλογές** (έλεος!), αλλά η **συγκρότηση ενός μαχόμενου λαϊκού αγωνιστικού μπλοκ**, ενός μετώπου αντίστασης, μαχητικής αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση, για την ανατροπή της πολιτικής της.

Ένα τέτοιο μπλοκ, ασφαλώς πρέπει να είναι **διακριτό στις πολιτικές οριοθετήσεις και στοχεύσεις** του, θέτοντας στο στόχαστρο την κυβερνητική πολιτική, το ρόλο των ΕΕ, ΔΝΤ, την πολιτική του κεφαλαίου και των τραπεζιτών.

Το αναγκαίο αγωνιστικό μέτωπο για να είναι αποτελεσματικό, οφείλει να διεκδικήσει **ανεξάρτητη, ακηδεμόνευτη συγκρότηση** και ρόλο, αρνούμενο το ρόλο της πολιτικοποιημένης ουράς σε μηχανισμούς (ΓΣΕΕ κ.λ.π.) που μιλούν για «αγώνες», μόνο για να τους ελέγχουν και τελικά να τους ευτελίζουν.

Υπάρχουν και οι δυνάμεις και τα προπλάσματα μορφών για ένα τέτοιο αγωνιστικό λαϊκό μπλοκ.

Πυρήνας του μπορεί να είναι μια **οριζόντια διασύνδεση πρωτοβάθμιων σωματείων** σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα που διαφοροποιούνται από τον καθεστωτικό συνδικαλισμό, καθώς και άλλων **συλλογικοτήτων αγώνα. Νέες ή/και άτυπες μορφές οργάνωσης εργαζομένων** (εργατικές λέσχες, επιτροπές αγώνα κατά απολύσεων, δράσεις κατά των ιδιωτικοποιήσεων κ.λ.π), ανεξάρτητα από την ύπαρξη σωματείων, μπορούν να πλαισιώσουν καθοριστικά την προσπάθεια. Χρειάζονται **συνειδητές προσπάθειες** για την ανάπτυξη αυτών και άλλων μορφών οργάνωσης των εργαζομένων.

Κρίσιμη θα είναι η συμβολή των **αγωνιστικών πρωτοβουλιών στη νεολαία** (εργαζόμενη, άνεργη, επισφαλώς «απασχολούμενη»), που το τελευταίο διάστημα είναι σε άνοδο (attack, Λάντζα κ.λ.π).

Οι **συντονισμοί δράσης κατά των πλειστηριασμών** και της δήμευσης της λαϊκής κατοικίας και άλλες κοινωνικές συλλογικότητες που μαχητικά στρατεύονται κατά της κυβερνητικής πολιτικής (δράσεις για την υγεία, την παιδεία, τον πολιτισμό κ.λ.π), μπορούν να αποτελέσουν τον κρίκο σύνδεσης για την εργατική λαϊκή δράση στις γειτονιές και τους Δήμους σε όλη την Ελλάδα.

Δράση μέσα στο μνημονιακό πλαίσιο ή ανατροπή της εργατικής γενοκτονίας;

Είναι αναγκαίο να διαμορφωθεί ένα **συνεκτικό πλαίσιο εργατικών, κοινωνικών διεκδικήσεων**, στον αντίποδα της αστικής μνημονιακής επίθεσης και της κυβερνητικής πολιτικής, που να διεκδικεί «να ζήσουν οι εργαζόμενοι, με μέτρα κατά του κεφαλαίου τώρα!». Οι διεκδικήσεις δεν μπορούν να έχουν ως ορίζοντα την «επιβίωση» εντός του άθλιου μνημονιακού πλαισίου, αλλά την **ανατροπή του ταξικού συσχετισμού**, πριν από όλα (αλλά όχι μόνο) στο οικονομικό πεδίο, στη σχέση εργατικών μισθών/καπιταλιστικών κερδών.

Με αυτή τη λογική, η εργατική λαϊκή δράση, μπορεί να αποκτά ενοποιητικά χαρακτηριστικά και ταυτόχρονα πολιτική διάσταση ανατροπής της κυβερνητικής πολιτικής και γενικότερα των επιλογών του κεφαλαίου, στο βαθμό που διαμορφώνεται γύρω από στόχους όπως:

- **Αυξήσεις μισθών**, συντάξεων και επιδομάτων ανεργίας, με αγνόηση των απαιτήσεων Μνημονίου και Τρόικας
- **Άμεση μείωση του χρόνου εργασίας** και της ηλικίας εξόδου στη σύνταξη- Δουλειά στη νεολαία άμεσα.
- **Διαγραφή των χρεών** σε τράπεζες, ταμεία, εφορία κλπ για τους άνεργους, φτωχούς, μισθωτούς εργαζόμενους
- **Ανατροπή της φοροληστείας** με μείωση της άμεσης (φόρος εισοδήματος, εισφορές), έμμεσης φορολογίας (πχ ΦΠΑ) και των κεφαλικών φόρων (πχ ΕΝΦΙΑ)
- **Υπεράσπιση της λαϊκής κατοικίας** με ανατροπή των πλειστηριασμών
- **Ανατροπή των ιδιωτικοποιήσεων** (υποδομές, νερό, ενέργεια κ.λ.π)

Δουλειά για όλους και με όλα τα δικαιώματα

Το ζήτημα των ριζικών μέτρων για «**δουλειά για όλους**», με αντιμετώπιση της **ανεργίας**, πρέπει να αναδειχθεί με κεντρικό πολιτικό τρόπο.

Η «**δουλειά για όλους, με αξιοπρεπείς μισθούς και όλα τα δικαιώματα**», αποτελεί το **κριτήριο και το «μέτρο» θετικής πορείας** για τους εργαζόμενους και όχι η «ανάπτυξη» ή η «παραγωγική ανασυγκρότηση» γενικά (με μαζική ανεργία και δουλεμπορικούς όρους).

Εδώ δε χωρούν μισόλογα: Με την (επίσημη) ανεργία στο 24% και την απασχόληση του υπάρχοντος παραγωγικού ιστού περίπου στο 60%, είναι φανερό πως η **λογική του κεφαλαίου** θεωρεί «ασύμφορη» τη δουλειά για όλους.

Αυτήν ακριβώς τη λογική, δικαιούται να αμφισβητήσει και να ανατρέψει το εργατικό κίνημα, απαιτώντας εκτεταμένο **πρόγραμμα εθνικοποιήσεων** και πρόγραμμα **δημόσιων επενδύσεων** στους παραγωγικούς τομείς σε πρωτογενή και δευτερογενή τομέα, με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο. Μόνο ένα **πλήγμα στην ιδιοκτησία του κεφαλαίου** και το «μονοπώλιό» του στο θέμα της απασχόλησης, μπορεί να απαντήσει στο ζήτημα της ανεργίας.

Συμβολικές τελετουργίες διαμαρτυρίας ή μαχόμενο κίνημα σύγκρουσης;

Δεν μπορούμε να κλείνουμε τα μάτια μπροστά στα σημαντικά προβλήματα της μαζικής διεκδικητικής δράσης των εργαζομένων, που οδηγούν σε **απομαζικοποίηση** και **εκφυλισμό**.

Ποια είναι λίγο ως πολύ η γενική εικόνα σήμερα; Κατά βάση γίνονται κάποιες 24ωρες απεργίες από ΓΣΕΕ ή ΑΔΕΔΥ, σχεδόν σε προβλέψιμες ημερομηνίες (πχ κατάθεση προϋπολογισμού), με κατά τεκμήριο μικρή ή/και ελάχιστη συμμετοχή. Πραγματοποιούνται επίσης ορισμένες έκτακτες 24ωρες απεργίες πάλι από τους ίδιους φορείς με αφορμή προωθούμενα κυβερνητικά μέτρα, που συνήθως «κλιμακώνονται» με συγκέντρωση έξω από τη Βουλή τη **μέρα της ψήφισης των μέτρων**, ώστε να καταγγεληθούν αυτά και να βγουν τα «ανάλογα συμπεράσματα». Κοντολογίς, **απεργίες χωρίς απεργούς, χωρίς κλιμάκωση και συνέχεια, χωρίς στόχο, χωρίς συμμετοχή εργαζομένων στις αποφάσεις παρά μόνο των διοικήσεων και των κομματικών γραφείων**.

Μόνο κάποιες **κλαδικές απεργίες ή αγώνες πρωτοβάθμιων σωματείων** σπάζουν αυτή την καρικατούρα αγώνων.

Προϋπόθεση για μια εργατική αντεπίθεση είναι **να σπάσει αυτός ο φαύλος κύκλος**. Αυτό προϋποθέτει

μια **ανατροπή μέσα στο «σώμα» της εργατικής τάξης**. Χρειαζόμαστε περισσότερο από ποτέ τη **διαμόρφωση μιας μαχητικής ταξικής αντικαπιταλιστικής πτέρυγας** που θα προτάξει την ανάγκη:

- ριζοσπαστικών εργατικών στόχων, ενταγμένων σε πολιτική λογική ρήξης με το κεφάλαιο
- εργατικής οργάνωσης και συμμετοχής,
- συγκρουσιακής κοινωνικής πρακτικής στην ανάπτυξη των αγώνων.

Όταν καμία απόλυση ή «απληρωσιά», δε θα μένουν ατιμώρητες για τον πιο μικρό ή μεγάλο εργοδότη, όταν κάθε απεργιακό βήμα θα αποφασίζεται με τη λογική του επόμενου και μεθεπόμενου βήματος, όταν οι διαδηλώσεις θα είναι μάχες και όχι λιτανείες, τότε ακριβώς, θα έχουμε ένα μέτρο πως μπαίνουμε σε μια νέα ελπιδοφόρα λογική δράσης.

Το σημερινό συνδικαλιστικό κίνημα λόγω δομής, διάταξης, στόχων, συσχετισμών και γραφειοκρατικής λογικής, δεν μπορεί να δώσει τέτοια μάχη, όσο και αν πρέπει να αξιοποιείται στο έπακρο κάθε αγωνιστικός σπασμός του.

Χρειάζεται μια πραγματική εκστρατεία για νέες **μορφές οργάνωσης και δράσης** μέσα στη βάση των εργαζομένων, τόσο στους **χώρους δουλειάς**, όσο και στους **κλάδους** και τον **τόπο κατοικίας**. Έχει σημασία να αξιολογηθεί η **δράση κατά των πλειστηριασμών**, ειδικά στη Θεσσαλονίκη, για τις δυνατότητες που αναδεικνύει για ζητήματα λαϊκής δράσης, σε κρίσιμα ζητήματα που δε σχετίζονται άμεσα με το εισόδημα.

Είναι επείγουσες σήμερα οι πρωτοβουλίες για **ενωτικές μορφές κινηματικής πολιτικής παρέμβασης**, με στήριξη από το σύνολο των μαχόμενων δυνάμεων σε αυτά τα πεδία.

Έξοδος από την ΕΕ και ρήξη με τη λογική και κυριαρχία του κεφαλαίου

Τόσο η ανατροπή της λιτότητας με ακύρωση των δεσμεύσεων των **Μνημονίων** και του **Δημοσιονομικού Συμφώνου**, όσο και η αμφισβήτηση της μεγάλης κεφαλαιοκρατικής ιδιοκτησίας με μέτρα εθνικοποιήσεων και ανάπτυξης δημόσιων κοινωνικών πολιτικών, θέτουν εξ αρχής, το **ζήτημα της εξόδου της Ελλάδας από την ευρωζώνη και την ΕΕ**, καθώς και την **ανάγκη μη πληρωμής και διαγραφής του χρέους**.

Όχι μόνο η κομμουνιστική αριστερά στα προγράμματά της, αλλά και το εργατικό λαϊκό κίνημα στη δράση του, οφείλουν να θέσουν στην **πρώτη γραμμή** το ζήτημα της ρήξης και της εξόδου.

Η ανάδειξη του στόχου της εξόδου από την ΕΕ στην προοπτική της διάλυσής της, μπορούσε και μπορεί να **συναρθρώσει** δημιουργικά τη μάχη κατά του κεφαλαίου (ευρωπαϊκού και ελληνικού), με την απαίτηση της δημοκρατίας και της **λαϊκής κυριαρχίας** στην Ελλάδα και απελευθέρωσης από την ευρω-ενωσιακή απολυταρχία. Αυτό το εκρηκτικό «μίγμα» συνάντησης του «κοινωνικού» με το «δημοκρατικό» και «εθνικό» ζήτημα με όρους εργατικής πολιτικής, ήταν (και είναι) το μεγάλο ζητούμενο.

Το γεγονός ότι αυτή η ρήξη θα θέσει σύντομα, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ή αφορμή, το ζήτημα της **αντικαπιταλιστικής ανατροπής** και της **σοσιαλιστικής προοπτικής** στην Ελλάδα, δεν είναι πρόβλημα δικό μας, αλλά του ταξικού αντιπάλου! Η αξιοπρεπής επιβίωση του λαού σε ένα τέτοιο δρόμο, δεν έχει απροσπέλαστους τεχνικούς/παραγωγικούς περιορισμούς, όσο ταξικούς και πολιτικούς και με αυτούς πρέπει να αναμετρηθούμε.

Το ζήτημα της παραμονής ή εξόδου της Ελλάδας από την ΕΕ, δεν είναι θέμα κύρια γεωστρατηγικό (ανάλογο της συμμετοχής στο NATO), αλλά είναι άμεσα και **οργανικά συνδεδεμένο με την οικονομική και κοινωνική δομή** του ελληνικού καπιταλισμού και τις ασκούμενες μνημονιακές πολιτικές μέσω της Νέας Οικονομικής Διακυβέρνησης της ΕΕ. Για αυτό ακριβώς και δε μπορεί να τεθεί με

όρους “εθνικής ανεξαρτησίας”, που αντικειμενικά παραπέμπει σε μια προβληματική λογική “ενιαίου εσωτερικού μετώπου”, δηλαδή μαζί και με τμήματα της αστικής τάξης ή/και το σύνολό της, ενάντια στον “εξωτερικό εχθρό”.

Ειρήνη και δημοκρατία, ενάντια στον πόλεμο, τον πολιτικό ολοκληρωτισμό και το φασισμό

Η πάλη **κατά του πολέμου** και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στην περιοχή, θέτει σε σημαντική προτεραιότητα το θέμα της **εξόδου της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ**, την αλληλεγγύη και κοινή πάλη με τους **πρόσφυγες**, μαζί και τη δράση **ενάντια στην αιματηρή αναδιαμόρφωση των συνόρων** που προωθούν οι ηγεμονικές καπιταλιστικές χώρες.

Η γοργή προώθηση της οικονομικής ληστείας των εργαζομένων και η διαμόρφωση μεγάλων ζωνών ανεργίας και απληρωσιάς, είναι φανερό ότι δεν μπορούν να επιβληθούν μόνο και κυρίως με μεθόδους ενσωμάτωσης και συναίνεσης. Η υπεράσπιση του δικαιώματος στην **ελεύθερη συνδικαλιστική δράση** των εργαζομένων και της νεολαίας, των **συλλογικών συμβάσεων** εργασίας καθολικής ισχύος, η διεκδίκηση των **δημοκρατικών ελευθεριών** ενάντια στον πολιτικό ολοκληρωτισμό και ειδικά το **φασισμό**, πρέπει να αναβαθμίσουν τη θέση τους στις συνολικές εργατικές διεκδικήσεις.

Για τον ρόλο και την ευθύνη των πολιτικών δυνάμεων και ρευμάτων της αριστεράς

Είναι κάτι παραπάνω από φανερό, πως χωρίς αντίστοιχα βήματα σε ότι αφορά τον **πολιτικό ρόλο** των δυνάμεων της κομμουνιστικής και ευρύτερης αριστεράς, οι παραπάνω προσπάθειες στο επίπεδο των κοινωνικών αγώνων θα μένουν μετέωρες.

Υπάρχουν **πολιτικές δυνάμεις, ρεύματα και τάσεις** που μπορούν να συμβάλλουν σε αυτό το σχέδιο ανόρθωσης της λαϊκής αυτοπεποίθησης και ενδυνάμωσης της κινηματικής δράσης;

Κατά τη γνώμη μας υπάρχουν **ευρύτατες ζώνες αριστερών πολιτικών δυνάμεων και κινηματικών ρευμάτων**, που αν κινηθούν σε μια κατεύθυνση συμβολής στη διαμόρφωση μιας ενιαίας αγωνιστικής κοίτης, **μπορούν να φέρουν τα πάνω κάτω**. Το αν θα το πράξουν ή όχι θέτει τα **όρια της μεγάλης πολιτικής ευθύνης** τους.

Το **ΚΚΕ** έχει σημαντικότερες και φυσικά τις περισσότερες δυνάμεις, μόνο που συνδέει το οποιοδήποτε αγωνιστικό σχέδιο με τις κινήσεις εκτόνωσης της ΓΣΕΕ (κορυφαία τραγικά παραδείγματα η κινούμενη απεργία φάντασμα για το ασφαλιστικό, αλλά και η πρόσφατη στις 8 Δεκέμβρη), ενώ αρνείται πεισματικά κάθε αγωνιστική συμπόρευση με δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής και λοιπής μαχόμενης αριστεράς. Εξαπολύει μάλιστα και επίθεση κυρίως προς αυτές τις δυνάμεις παρά προς τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό!

Οι **δυνάμεις που στο ένα ή στον άλλο βαθμό έχουν αποκολληθεί από το ΣΥΡΙΖΑ (ΛΑΕ κ.λ.π.)**, έχουν παρουσία σε αρκετούς χώρους. Ωστόσο, την ίδια στιγμή που «παίρνουν φωτιά» και περισσεύουν τα λόγια όταν πρόκειται να κάνουν **προτάσεις εκλογικής συνεργασίας στις διάφορες αρχαιρεσίες**, καθόλου δεν πείθουν για την αγωνιστική και πολιτική φερεγγυότητά τους, καθώς ταυτόχρονα αρνούνται την **έμπρακτη αγωνιστική συμπόρευση** σε ένα οριζόντιο συντονισμό σωματείων και συλλογικοτήτων αγώνα, διατηρώντας μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις κοινές παρατάξεις ή/και συνεργασία με το ΣΥΡΙΖΑ.

Οι δυνάμεις της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, με την προϋπόθεση της ενιαίας παρέμβασής τους, μπορούν να παίξουν κρίσιμο ενωτικό ρόλο, καθώς αυτή τη στιγμή αποτελούν τον πυρήνα στις περισσότερες προσπάθειες αγωνιστικού συντονισμού, στη μάχη για τους πλειστηριασμούς και σε πρωτοβουλίες της νεολαίας.

Τάσεις και **ρεύματα του αναρχικού και αυτόνομου χώρου**, ειδικά όσοι δραστηριοποιούνται σε δράσεις κατά της επισφάλειας της εργασίας και υπερβαίνουν τα αδιέξοδα αντι-αριστερά σύνδρομα στα

προτάγματά τους, μπορούν να συμβάλλουν σημαντικά.

Δεν είναι εφικτό, αλλά ούτε και αναγκαίο να υπογραφεί κάποιο πρωτόκολλο «πολιτικής συνεργασίας» όλων αυτών των δυνάμεων.

Ωστόσο, **είναι εφικτό και κάτι παραπάνω από αναγκαίο, να «βαδίζουν παράλληλα, χτυπώντας συντονισμένα» τον κοινό αντίπαλο. Όχι με απλή σύμπτωση δράσεων, αλλά με συνειδητό συντονισμό τους και μάλιστα ανοιχτή, αν είναι δυνατό κοινή, πολιτική δέσμευση στήριξης τους με όλα τα μέσα.**

Όσες πολιτικές δυνάμεις σταθούν με ταξική ευθύνη απέναντι στους εργαζόμενους και τη χειμαζόμενη νεολαία, όχι μόνο θα συμβάλλουν στην **ανασυγκρότηση του αγωνιστικού πνεύματος** και της **αποτελεσματικότητας των αγώνων**, ξεφεύγοντας από την εκλογομανία, αλλά και θα διαμορφώσουν έτσι ένα **γόνιμο πεδίο πολιτικού και θεωρητικού διαλόγου**, που θα επανατοποθετήσει σε δημιουργική βάση τις πολιτικές διαφορές.

Αντικαπιταλιστικό μέτωπο και νέος κομμουνιστικός φορέας

Αποτελεί πείρα και της προηγούμενης περιόδου πως χωρίς μία ριζική ανασυγκρότηση και άλματα στη **διαμόρφωση μιας αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής πρωτοπορίας**, που θα αποτελεί μια ισχυρή πολιτική ραχοκοκαλιά των προηγούμενων προσπαθειών, δεν μπορεί να απαντηθεί το ερώτημα της συνολικής ανατροπής της επίθεσης. Χρειαζόμαστε σήμερα ένα **μαζικό αντικαπιταλιστικό μέτωπο/πόλο**, με ισχυρή παρουσία εντός του ενός **νέου φορέα/κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης**. Και τα δύο αυτά ζητήματα πρέπει να τεθούν σε δημόσια ανοιχτά συζήτηση. Τόσο η κοινωνική επανάσταση, όσο και οι ίδιοι οι κομμουνιστικοί μετασχηματισμοί στην ελληνική κοινωνία (και διεθνώς), όχι μόνο δεν αποτελούν θέματα του μέλλοντος, αλλά αντίθετα, το ερώτημα “και μετά από μια πιθανή έξοδο και ανατροπή, τι γίνεται;”, κάνει επιτακτική τη διαμόρφωση όρων συνειδητής συζήτησης και προγραμματικής επεξεργασίας για αυτά.

Αφετηρία για ένα πιο ισχυρό και με περισσότερο στρατηγικά χαρακτηριστικά και εργατική φυσιογνωμία μέτωπο, αντικειμενικά αποτελεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. **Όχι για αυτό που είναι σήμερα**, από άποψη πολιτικής γραμμής, οργανωτικής συγκρότησης και δράσης. Υπάρχει **επίγνωση** των μεγάλων **προβλημάτων** της. **Αλλά για αυτό που αντιπροσωπεύει**, κυρίως μέσω του περιγράμματος **αντικαπιταλιστικού προγράμματος** που έχει δοκιμάσει στην πολιτική της πράξη. Το πρόγραμμα αυτό, ανεπτυγμένο στα ζητήματα της επαναστατικής στρατηγικής και τεκμηριωμένα εξειδικευμένο στα ζητήματα του άμεσου κοινωνικού και πολιτικού αγώνα, είναι ένα **προωθημένο σημείο εκκίνησης**. Τα ζητήματα του αγώνα **ενάντια στην ιμπεριαλιστική φονική πολεμική δράση** του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού, καθώς και της πάλης για τη **δημοκρατία** και λαϊκή κυριαρχία, μπορούν και πρέπει να αναβαθμιστούν.

Δυστυχώς, εκτός από μικρές πολιτικές κινήσεις και συσπειρώσεις, δεν υπάρχουν συγκροτημένες πολιτικές οργανώσεις που θα μπορούσαν να συμβάλλουν άμεσα σε ένα πιο μαζικό αντικαπιταλιστικό μέτωπο. Αλλά, **στο σημείο αυτό δεν πρέπει να μπει τελεία**. Αντίθετα, πρέπει να παρθούν πρωτοβουλίες που θα **δίνουν χώρο** για ένα προωθημένο διάλογο και βήματα πολιτικής συνεργασίας ή/και από κοινού στήριξης ενός πιο μαζικού και ισχυρού αντικαπιταλιστικού μετώπου, εμπλουτισμένου με νέες δυνάμεις, εμπειρίες και προβληματισμούς.

Το ζητούμενο δεν είναι η επανάληψη αλλεπάλληλων κύκλων κλειστών συζητήσεων επί κειμένων κοπτοραπτικής, διαχείρισης διαφωνιών και παρέλασης αμφίσημων «μπούλετς», αλλά δημόσια δημιουργική πραγμάτευση κρίσιμων πολιτικών και θεωρητικών ζητημάτων, που θα διαμορφώνουν στέρεο έδαφος σύμπληξης μετώπου.

Θα μπορούσε να είχε πάει αλλιώς; Μπορούμε τώρα; (A)

Αναγκαίες πολιτικές τομές «για να πάει αλλιώς» (B)